ziet trachtte ik vooral de woorden der Schrift te gebruiken. Die van No. II schijnen mij het meest in harmonie met het Congres.

Het lijkt me interessant om na te gaan of de bijdragen die Pierson aan Kuyper heeft toegezonden inderdaad in de bundel zijn opgenomen.

1. Het eerste lied, 'vrij naar Da Costa', vinden we terug onder nummer XXVI. Kennelijk hebben we hier te maken met een enigszins vereenvoudigde versie. In de *Vluchtheuvelzangen* staat het lied namelijk anders genoteerd. Maar voor de gereformeerde broeders, bijeen in Frascati, achtte men de snelle notenwaarden niet goed zingbaar. Het contrast met de isometrische psalmen was te groot. Men paste de melodie dus enigszins aan.

2. Bij het tweede lied dat Pierson instuurt schrijft hij dat het eenstemmig 'zeer goed te vatten' is. Maar als we het lied bekijken dan wordt al spoedig duidelijk dat hij teveel uitgaat van de situatie in Zetten, waar men enorm veel zong en lang op een lied kon oefenen. Het tweede door Pierson voorgestelde lied werd dan ook niet in de congresbundel opgenomen. We drukken het hier toch af, omdat het zo typerend is voor de denkwijze van Hendrik Pierson (en van zijn medewerkster mej. E. de Mol van Otterloo, die een belangrijk aandeel had in de muziekkeuze). Pierson wilde zijn pupillen ook in cultureel opzicht 'verheffen' en noteerde zijn teksten bij de mooiste melodieën uit de muziekliteratuur. (Ook op het Congres was dat trouwens een apart thema: 'Verhooging van den kunstzin, verbeteren van het onderwijs, verhoogen van de smaak van het publiek'.) En dus schreef Pierson zijn berijming van Jesaja 54 bij een melodie uit de opera Armida van Christoph Willibald von Gluck (zie illustraties).

3. Een lied op de melodie van Psalm 101, nummer XXXIII uit de bundel. Opvallend is het pleidooi van Pierson voor deze in zijn tijd weinig populaire psalmwijs. Muzikale smaak valt hem niet te ontzeggen. In zijn tekst volgt hij Jeremia 31: 'Zie, de dagen komen, luidt het woord des Heren, dat ik met het huis van Israël een nieuw verbond sluiten zal. (...) Ik zal mijn wet in hun binnenste leggen en die in hun hart schrijven, Ik zal hun tot een God en zij zullen mij tot een volk zijn.'
Ik had bij dit lied een gevoel van herkenning: die verbinding van de sterke profetische woorden met deze krachtige psalmmelodie. Heeft Jan Wit dít lied in zijn oren gehad toen hij zijn gezang schreef over het visioen van Joël: *Vrees*